

Arrest

nr. 261 283 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 26 juni 2012 in Polen als vluchteling werd erkend. Verzoekster betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Polen verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Polen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Polen, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Polen van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Polen verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Polen, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Polen, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die haar zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Polen verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Polen. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Betreffende het optreden van de politie beperkt verzoeker zich tot het louter stellen dat zij wel heeft geprobeerd de bescherming van de Poolse autoriteiten te bekomen maar dat hiertoe geen maatregelen werden genomen. Echter, het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd vastgesteld dat verzoekster geen ernstige pogingen heeft ondernomen om er haar rechten te doen gelden. Zij legt tevens geen overtuigende stavingsstukken neer. Tot slot blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij zelf aangeeft paranoia te worden omdat ze denkt achtervolgd te worden. Tot slot volstaat het betoog van verzoekster niet dat haar verklaringen omtrent een incident in Polen geloofwaardig zijn omdat haar asielrelaas dat heeft geleid tot haar erkenning tevens geloofwaardig werd bevonden.

3.2. In de mate verzoekster artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Polen, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vavat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Polen als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster beperkt zich tot het verwijzen naar bronnen omtrent de algemene levensomstandigheden in Polen en gaat niet op de concrete motieven.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Polen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2021, benadrukt verzoekende partij haar bijkomende nota waaruit blijkt dat zij ook in België aangevallen werd door onbekende Tsjetsjenen die haar vragen stelden over Y. Verzoekende partij vervolgt dat zij geen effectieve bescherming heeft in Polen omdat het daar niet veilig is voor haar. Verzoekende partij wijst erop dat haar ex-man met wie ze een kind heeft door de autoriteiten in Aslan wordt gezocht en dat zij om die reden ook lastiggevallen wordt. Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat zij gevaar loopt en klacht indiende bij de Belgische politie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partij ter zitting aanvoert dat haar ex-man, met wie zij een kind heeft, door de autoriteiten in Aslan wordt gezocht en dat zij zelf om die reden ook wordt geviséerd, betreft dit slechts een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen/een eerder uiteengezet relaas.

Verzoekende partij doet met die loutere herhaling evenwel geen afbreuk aan en ze brengt voorts geen concrete en dienstige argumenten bij die van aard zijn een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststelling dat zij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat wat die verklaarde problemen met haar (onbekende) Tsjetsjeense vervolgers betreft, die haar volgens haar laatste versie tot in België zouden (ver)volgen en bedreigen, in Polen, waar zij inmiddels meer dan 9 jaar geleden internationale bescherming heeft verkregen, geen beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten aldaar.

De Raad verwijst in dit verband naar volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt gewezen op verzoekende partij haar nalaten om haar rechten in Polen uit te putten:

"Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Polen het slachtoffer bent geworden van een – eenmalig – incident, met name werd u bedreigd door twee Tsjetsjenen die zinspeelden op de vervolgingsfeiten waarvoor u uw land van herkomst ontvlucht was, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden (CG p.6-8).

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Polen geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Polen u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u zelf in de marge van uw initiële gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken een verwijzing maakte naar mogelijke paranoia (i.e. achtervolgingswaan) en stelde letterlijk: "ik word binnenkort paranoia, omdat ik denk dat ik achtervolgd word." (DVZ vragenlijst, rubriek 3.8). In het licht hiervan is de totale afwezigheid van enig begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten des te pertinenter."

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling in een ander daglicht kunnen plaatsen, zoals eerder al op eenzelfde wijze als volgt werd vastgesteld in de beschikking van 25 februari 2021: *“Betreffende het optreden van de politie beperkt verzoeker zich tot het louter stellen dat zij wel heeft geprobeerd de bescherming van de Poolse autoriteiten te bekomen maar dat hiertoe geen maatregelen werden genomen. Echter, het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd vastgesteld dat verzoekster geen ernstige pogingen heeft ondernomen om er haar rechten te doen gelden. Zij legt tevens geen overtuigende stavingsstukken neer. Tot slot blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij zelf aangeeft paranoia te worden omdat ze denkt achtervolgd te worden. (...)”*

Uit niets blijkt en verzoekende partij, uit wier verklaringen blijkt dat zij slechts eenmaal naar de Poolse politie zou zijn gegaan om er van het gewelddadige incident met en bedreigingen van enkele Tsjetsjeense mannen melding te maken, toont niet met concrete en overtuigende elementen aan in Polen, waar zij internationale bescherming geniet zoals in de aanvullende nota nogmaals wordt bevestigd waar wordt opgemerkt dat *“het niet betwist wordt dat de verzoekster een status van bescherming kreeg in Polen”*, ernstige pogingen te hebben ondernomen om er beroep te doen op de hulp van en/of bescherming van de Poolse autoriteiten en om er haar rechten te laten gelden. De opmerking in de ter zitting neergelegde bijkomende nota aangaande *“de passiviteit van de Poolse gerechtelijke en politionele overheden”* mist dan ook, net als de bewering in diezelfde nota dat *“ze niet kan rekenen op dezelfde efficiëntie vanwege de Poolse politie”* en de mondelinge opmerking ter terechtzitting geen effectieve bescherming te hebben in Polen omdat het daar niet veilig is voor haar, de nodige grondslag en alle ernst, gelet op verzoekende partij haar beweerde eenmalige contact met de Poolse politie, waarvan bovendien elk begin van bewijs ontbreekt.

Tot slot kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij geen bewijs neerlegt van het beweerde incident hier in België op 12 mei 2021 met enkele onbekende Tsjetsjenen en van de beweerde aangifte hiervan bij de Belgische politie een tweetal weken nadien. Dit betoog werpt geen ander licht op en is geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen met betrekking tot haar beschermingsmogelijkheden in Polen, en in het bijzonder haar nalaten deze voldoende aan te wenden, laat staan (het recht en haar rechten er) uit te putten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Polen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS